హత్య..?!

గంటేడ గౌరునాయుడు

చెరువుపక్క వలస పొలం గట్టున నిలబడి చుట్టూ చూసేడు అప్పల్నాయుడు. దూరంగా పొలాల్లో మోటార్లున్నవారు చేలకు నీరు పెడుతున్నారు. నీరు కలిసినంత మేరా పండిన వరిచేలు పసుపుపచ్చగా బంగారు తీగెల్లా వెన్నుల బరువుతో వంగి పెళ్ళికూతురులా... గాలికి నిదానంగా తలలూపుతున్నాయి.

తన పొలం వేపు చూసేడు. పంటకొచ్చి నీరు అందక చచ్చుపడిన వెన్నులతో ఎండి తెల్లబడ్డ రేకులతో రక్తం లేక పాలిపోయిన రోగిష్టి మనిషిలా... గాలికి పరపరలాడుతూ మూలుగుతున్నట్టుంది.

అతని కళ్ళలో నీరు తిరిగింది. ఆకాశం వేపు చూసేడు. ఎక్కడా ఒక్క మబ్బుతునక లేదు.

'నిరుడీ సమయానికి కార్తీక మాసంలోనే పెద్ద తుఫానొచ్చి పంటంతా నాశనమైపోయింది. ఒక్క గింజ దక్కలేదు. తుఫానొచ్చినపుడు తప్ప వాన కురిసిందెప్పుడు.. కార్తెలన్నీ ఏటైపోనాయో ఏటో.. వాన యిలగ ఎగమెడ్డేస్తే ఎలగ బతకడం?' గట్టునే వేపచెట్టు కింద కూలబడ్డాడు.

అల్లంత దూరంలో నాగావళి నవ్వుతూ నిర్లక్ష్యంగా జారిపోతోంది. ఏటి ఒడ్డునే చేలు ఎండి మాడిపోయిన రేకులతో దీనంగా చూస్తున్నాయి మీదికి.

'ఏటినీరు ఇంజను పెట్టి తోడించడం కంట ఆ డబ్బుల్తోటి దాన్నిం కొనుకోవడం నయం' అనుకుని నిట్టూర్చేడు.

"అప్పలయ్య దద్దా... అగ్గి వుందేటి?" ఎవరో వచ్చేరు పక్క పొలంలోంచి. వచ్చినతనికి అగ్గిపెట్టె యిచ్చి..

"సూద్రా బావు సౌభాగ్యం. కళ్ళు పట్టకుంటుంది. ఇలగ యిరగ పండిత్తే రైతుకి యిబ్బందికి లోటేట్రా" అని నవ్వేడు.

'ఏడలేక నవ్వడమంటే యిదే..' అనుకుని "దద్దా... మనోడు ఎండలగసేసినాడు నీ మడికి నీరు కట్టడాకి ఆడికేటయ్యింది.' ఆ లెవులో ఎక్కడి కాసి వచ్చినారో ఆ దొరలు... ఆలకి మొగమాటం లేదు... నీరివ్వరు... మరి మనోడికెంది... మనోడే యిలగసేత్తే మరింకేటి" అని చుట్టపొగ వదిలి అప్పల్నాయుడి ముఖంలోకి చూసేడు.

"ఒరే.. ఆడికేటనగలను. ఎందిరా అంటే.. నా పొలమే పూరాగ కలకుంటంది. మడి సకమైనా కలుస్తందో లేదో కరంటు పోతంది. మళ్ళీ కరంటు వచ్చేసరికి కలిసిందంతా ఆరిపోయి తొలికాసి కలపవలసి వస్తందీ.. అంటాడు.. ఆడి మడిసెక్కే నిండార తడపలేకపోతే... మరి ఆడైనా ఏసేత్తాడు! దానికి తోడు మోటరు కాలిపోడం... దానికి మదుపులు మరాముత్తులు... ఆడి బాదలు ఆడివి."

అప్పల్నాయుడి ఇద్దరి కొడుకులు వేర్పడి భూముల్నీ, తననీ వాటాలేసుకున్నారు. పెద్ద కొడుకు ఎక్కడో కొండల్లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఆ ఉద్యోగం కొనుక్కోడానికి అతడి వాటా భూమి తనఖా పెట్టేడు. చిన్న కొడుకు తండ్రిలాటోడే. భూమినే నమ్ముకుని భూమ్మీద బతకవల్సినోడు. ఇద్దరు కొడుకులూ భూమిని భాగాలేసుకున్నపుడు తండ్రి కోసం... ఆడపిల్లల పండగల పిలుపుల కోసం కొంత భూమి కేటాయించేరు. ఆ మడిచెక్కల్ని చిన్న కొడుకే చేస్తున్నాడు. అప్పల్నాయుడు చిన్నకొడుకు దగ్గరే వున్నాడు. చిన్నకొడుకు అత్తవారు ఊళ్ళోనే. తన పనుల్తోపాటు అత్తవారి పనులూ తన విగానే చేయడంతో తండ్రి బాగోగులు చూడటానికి అతగాడికి సమయం మిగలదు.

"అవును బావూ... నీ కెందుకు... నాతో వచ్చి తినుకోని హాయిగ కూర్చో.." అని పిలిస్తే పెద్ద కొడుకుతోపాటు వెళ్ళేడు. కోడలు.. సదుపాయంగానే భోజనం పెట్టినా, భోజనంతోపాటు నాలుగు మాటలూ వడ్డించేది.

"పంటలూ భాగ్యాలూ ఆళవీ.. సేవలూ సీవాట్లూ మావీ.. ఏటిసేస్తాం పిల్లా పిచ్చికీ లేనోళ్ళకే బరువైపోతే ఇద్దరి ఆడగుంటల్తోటి మా కెలాగవుతాది? ఈళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు ఎలాగౌతాయో... ఆ గుంటడికి సదువు ఎలాగౌతాదో... ఉజ్జోగం అన్నమాటేగాని... ఏటి మిగిలిపోతందీ!... అందరూ ఉజ్జోగాలు సేస్తంద్రు.. మా ఆయనా ఉజ్జోగం సేస్తండు! వంట సేసుకోడానికి గేస్టవ్వా... ఏటా? వచ్చేసరికి మాత్రం అంధరికీ... అమిరిసేసి పెట్టాల. ఏమేనా అంతే ఉజ్జోగస్తులమని అందరి కళ్ళూ మామీదే."

'ముద్దకొక మాటా.. పూటకి పది తిట్లూ.. కుక్క పేరా, కోడి పేరా తన చెవిని పడడంతో అప్పల్నాయుడికి తన స్థితేమిటో తెలిసొచ్చింది. కొడుక్కి యీ విషయం చెప్పి రగడ పెట్టడం ఎందుకని సంచీలో పంచె... చొక్కా పెట్టి బయలుదేరేడు.

"ఒరే పెద్దోడా.. ఇక్కడ నాకు యుసరాయింగే వుండిగానీ.. మన వలస పొలం గట్టు మీద నిలబడి తెల్లారేసరికి పొలాన్ని కళ్ళార సూడకపోతే మనసు విసవిసలాడిపోద్ది. నీకు తెలీందేటి? ఏపసెట్టు గాలి తగిల్తేగాని నిద్రాపట్టదు. అక్కడికే ఎలిపోతాన్రా" అని నచ్చచెప్పేడు.

ఇద్దరి కొడుకుల దగ్గరా హాయిగా గడిచిపోతుందనీ, ముసలి కాలంల మరే బెడదా వుండదని అనుకున్న అప్పల్నాయుడికి వాస్తవం మింగుడుపడలేదు.

'పంట పండినప్పుడే లేదు.. మరి పంటలు పోతే.. నన్ను నూసిన దిక్కేది..' అప్పల్నాయుడి మనసులో ఆందోళన.

'తాగిన సుట్ట ముక్కకీ.. టీ సుక్కకీ నిరబంధనైతే.. సి..సి.. ఇంత బతుకు బతికి యిలా కత్తీల సచ్చినట్టగ.. యిదేం కరమ్మో..' వేపచెట్టు కింద కూర్చుని కళ్ళలో నీరు నింపుకున్నాడు.

ఎప్పటిదో ఆ వేప చెట్టు. అతను గోచీ కట్టడం నేర్చిననాటి నుండీ ఆ గట్టు.. ఆ వేప చెట్టు - అవే అతని నేస్తాలు. అతని జీవితంలోని ప్రతి సంఘటనా వాటికి ఎరుకే. అప్పల్నాయుడు లేని గట్టు.. ఆ వేప చెట్టు ఊహకు అందవు. భార్య పోయిన తరువాతయితే తన పడక ఆ వేప చెట్టు కిందికే మారిపోయింది. పెద్ద కూతురే తల్లై నాలుగు ముద్దలు నోటికి అందిస్తే ఆ గట్టే అతని ఇల్లయ్యింది. అతనా చెట్టుతోను గట్టుతోనూ చెప్పకున్న ఊసులెన్నో.

మరోసారి తన మడిచెక్క వేపు చూసేడు. 'చావ గూర్చున్న రోగి'లా కనిపించింది. చనిపోయిన భార్య గుర్తుకొచ్చింది. 'అదృష్టవంతురాలు. హాయిగ ఎలిపోయింది. నాకీ సిటకొటారం రాజ్జం ఏలుకోమని' అని నిట్టూర్చేడు.

'బంగార్లాటి భూమి.. బంతుల్లాటి కొడుకులూ.. నాకేటి లోటు అనుకున్నాను. భూమి బంగారపు ముద్దే.. కడుపు నిండదు. బంతులై ఎగిరిన కొడుకులు నన్నే బంతిని జేసి ఆడతన్నారు గాని నా బాధేటో సూడకుంటన్రు. ఇంత ముద్ద పడిత్తే అదే గొప్పా..'

'పెద్దోడు భక్తికో.. లోకం కాడి భయానికో అప్పడప్పడు వచ్చి కులాసా ఆడిగి ఎల్తాడు. అయితేటి దాంతోటి దినం దీరిపోద్దా. సిన్న కొడుకున్నాడంతే పెల్లంకాడ పెదివి యిప్పలేడు. వండి వడ్డించ వలసిందాయి ఆడదాయి. ఆడేటి సెయ్యగలడు?'

ఆలోచనల్లో మునిగిపోయేడు దిగులుతో అప్పల్నాయుడు.

"అప్పలయ్యా.. సేని మరి పనికి రాదు. ఇప్పడు తడిపెట్టినా సుకం లేదు. సేనింతా బాగా ఎండిపోయింది. మాడిపోయి ఏరుమైపోయింది."

బోరు దగ్గర పొలంలో నీరు కట్టుకుని వచ్చిన వాన సత్యంనాయుడు పలకరించేడు. తన లోకంలోంచి బయటకొచ్చేడు అప్పల్నాయుడు.

"ఏటిసేత్తాం - అది నా కరమ్మ" అని.. "పోనీ నీ బందుమడిసేని బాగుంది కదా.. తిండిగింజలైనా దక్కుతాయి!" అన్న అప్పల్నాయుడి మాటలకి నిరాశతో.. "ఏమి దక్కడమో ఏటో.. అవిటికి పడవలసిన వానలు దసరాకి పడి ఎన్నుగక్కిన సమయానికి ఎత్తిబెట్టేసినాయి" బాధను వ్యక్తంచేసేడు సత్యంనాయుడు.

"ఎత్తిబెట్టేసినాయంతే... యీ కత నీకు తెల్దుగావాల" అని నవ్వేడు.. నవ్వి.. కథ చెప్పేడు.

"దేముడు మబ్బులన్నిటికి మీటింగెట్టి.. యీ నరమానవులు తెలివిమీరిపోయి నాకు మొక్కుకోడం మరిసిపోంద్రు.. అందుకే ఆలకి బుద్ది సెప్పాల.. మీరు వానలు కురిపించగూడదు" అని సెప్పాడట..

"మా కింకేటి కావాల మా ప్రభో.. పని సెయ్యకుంట పల్లక కూకోమంతే కూకోడానికి మాకేటి సలుపా.. అలగే.. అని హాయిగ తొంగుండిపోనాయట మేఘాలు. మరి టక్కున సినుకు లేదు. అదిగో అలపింటప్పుడు.. ఒక గుడ్డి మేఘము.. వాన కురిపించీసిందట. వాన పడ్డాదని రైతులు సరదా పడిపోయి దాసిన ఇతనాలు జల్లీసినారు. ఇంట్లోని దాన్నిము ఊదిల పోసీసినారు. దేముడికి కోపమొచ్చి గుడ్డిమేఘాన్ని పిల్సి సీవాట్లు పెడితే.. అప్పడన్నాడట ఆ గుడ్డి మేఘమూ..

"మా ప్రభో మన్నించాల.. నానేటి తెలివితక్కువై కురిపించీ లేదూ.. నాను వాన కురిపించకపోతే ఇతనాల దాన్నిము మిగిలిపోతాయి కదా. అవైనా ఆళకి ఎందుకు మిగలాల..? ఇప్పడు సూడండి.. ఇతనాలూ మిగలక.. మదుపులు పెట్టీసి పంటా దక్కక.. ఆళ బాధలు సూడాల అన్నాదట" అని నవ్వేడు అప్పల్నాయుడు.

"మంచి కతే.. రైతు మీద దేముడికే దయలేకపోతే మరి మనుసుల కింక ఏటుంతాది. ఆహా.. ఆఖరికి రైతు బతుకిలగైపోయింది" అని వెళ్ళేడు వాన—సత్యంనాయుడు.

అప్పల్నాయుడు గట్టు దిగి చేనులోకి నడిచేడు.

"ముడకదు సేని ఎరువులకీ.. పురుగుల మందులకీ.. గాబుతీతకీ.. పెట్టిన మదుపులు.. మిగిలినా ఏడాది నా ఒక్కడికీ హాయిగ గడిసిపోను" అని ఆకాశం వేపు చూసేడు. చేటంత మబ్బు కనిపించింది ఓ మూల.

అప్పల్నాయుడికి కోపం వచ్చింది.

"ఇప్పడు కురిస్తే యేటి కురకపోతే యేటి వాన.. అంతా సరిసంత" చెవి సందులోని చుట్ట తీసి నోట్లో పెట్టి అగ్గిపెట్టె తీసేడు. మరొకసారి చేనంతా కలయజూసేడు. 'పాడెమీద శవంలా' కనిపించింది. 'శవాన్ని తగలబెట్టాల కదా. సచ్చింది తల్లయినా.. పెళ్ళమైనా కాల్చకపోతే కుళ్ళిపోదా' అనుకున్నాడు. ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకుని బిగ్గరగా ఏడ్చేడు. ఏడ్చి.. పిడికిట్లో ఎండిన వరి వెన్నుల్ని తీసి గుంపకోవెల వేపు తిరిగి గాల్లోకి విసిరి దండం పెట్టేడు.

అగ్గిపుల్ల గీసేడు..

చేనులోకి విసిరేడు..

ఎండిన చేను క్షణంలో అంటుకుంది. భగ్గున మంట లేచింది. ఆ మంట వెలుగులో ఎర్రని ఎండలో అప్పల్నాయుడి ముఖం వికృతంగా మారిపోయింది. భోరున ఏడ్చేడు.

మంటలు పడగెత్తిన పాములై లేచేయి. మడి నాలుగు వేపులా కమ్ముకున్నాయి. దూరంగా పొలాల్లో పని చేస్తున్నవారు మంటలు చూసేరు. ఏడుపూ విన్నారు. పరుగు పరుగున వచ్చేరు.

మంటలు అప్పల్నాయుడి చుట్టూ అల్లుకుంటున్నాయి. మంటల మధ్య అతడి ఏడుపు వున్నట్టుండి నవ్వుగా మారిపోయింది.

"అదీ.. అలగ అంటుకోవాల. అగ్గిదే ముడా కడుపు నింపుకో.. మాకెలాగా లేదు. నువ్వైనా బాగుపడు" ఏమి మాట లాడుతున్నాడో.. ఒకటే ప్రేలాపన. మతి తప్పిన ప్రేలాపన.

మడిచుట్టూ చేరిన జనం కేకళ్ళు వేస్తున్నారు. మంటలు లేని ఓ మూలలోంచి వెళ్ళి కొందరు అప్పల్నాయుడిని లాక్కొచ్చేరు. అప్పటికే అతని బట్టలకు నిప్పంటుకుంది. అక్కడక్కడా ఒళ్ళు కాలింది.

అప్పల్నాయుడికి స్పృహ తప్పింది.

ఆ రోజు నుంచీ అతనికి తిండీ తిప్పలు లేవు.

ఏదిచ్చినా విషమే అంటాడు.

పెద్దకొడుకు వచ్చేడు. వైజాగు తీసికెళ్తానన్నాడు. మంచి మందులు వాడితే నయమౌతుంది.. నీకేం భయం లేదన్నాడు.

"ఒరే బావ్.. నా కేల మందులు. నా మందులుకి పెట్టిన డబ్బులుతోటి నీ పెళ్ళానికి కోకలు కొనొచ్చు, లేపోతే ఏ గేస్టవ్వో తెచ్చుకోవచ్చు. ముసిలోడికి పెట్టిన అన్నము గోడ కేసిన సున్నము తిరిగి వత్తాయేటి.. ఎల్లు. నీకు శలవులు దండుగు" అని ఏడ్చేడు.

చిన్నకొడుకు వేపు చూసి.. "ఒరే బావ్ సిన్నోడా.. నా దగ్గిర ఏల కూకోడం! ఎలిపోవలిసినోడ్ని. పక్కన కూకుంటే మాత్రం బతికిపోతానా.. ఎల్లు.. ఎల్లి ఏ మడికి నీరు కట్టాలో సూడు.. నేపోతే నాలాగే అయిపోగలవు" అని నవ్వేడు.

గ్లూకోజు నీళ్ళు నోట్లో పోస్తున్న కూతురు పెద్దమ్మి వేపు చూసి మౌనంగా కన్నీరు కార్చేడు.

"ఒరే.. నానే తలకొరివి పెట్టినాను.. నున్నగ కాలిందో లేదో సూడండ్రా.. శవం పూరాగ కాలాల" అంటాడు జనాల వేపు చూసి..

అలా మంచం పట్టిన అప్పల్నాయుడు మరి లేవలేదు. అతని నేస్తం.. ఆకాశం పకీరు మేస్టారు అంటారు 'కార్తీక పురాణం చదివినప్పుడు "కార్తీక ఏకాదశికో.. సంక్రమానంకో సావు వస్తే అదెంత పుణ్యమూ.. అలాటిలాటోలకి వస్తాదా.." అని. కార్తీక ఏకాదశి రోజునే ప్రాణాలు వదిలేడు.

"ఏకాదశి రోజు.. పవిత్రమైన దినం. ఎంత అదృష్టం చేసుకున్నాడో.. ఎంత పుణ్యమో.."

"పున్నిమో పాపమో.. సచ్చినోడికి సముద్రం మొలబంటిడు. ఎలాగో అవతలోడ్డుకి ఎలిపోందు గదా"

"సచ్చిపోతే మాత్రం ఎక్కడి కెళ్తాడ్రా. అద్గా.. ఆ వలస పొలం గట్టు మీద ఏపసెట్టు కింద కూకోని దారిని పోయినోళ్ళందర్నీ పలకరించడా.. సుట్ట కాల్చుకోడాకి అగ్గి అడగడా.."

జనం మాటలతో.. బంధువుల ఏడుపులతో అక్కడ గోలగోలగా వుంది.

"ఈ భూమండలం మీద వుండీ ఏటి సుకం అనుబగించీయాల.. అని.. ఎలిపోందు" అని ఎవరో అంటే

"ఎలిపోకపోతే.. వుండిపోతారేటిగాని ఎవులైనా.. అప్పలయ్య దద్దకి.. ఏటి వయసు మీరిపోయిందీ.. అతన్తోటోలు దుక్కలాగ తిరుగాడతన్నారు" 'ఇంకా బతుకును.. శ్రద్ధ తీసుకుంటే' అయినోళ్ళు నిర్లక్ష్యం చేసేరన్నట్టు ధ్వనించింది మరొకరి మాటల్లో.

"అప్పలయ్య లేని గట్టు.. వేప చెట్టు.. రేపట్నుంచి ఎలాగ చూడగలం.." బాధను వ్యక్తంచేసే రొకరు.

ఒకడు మాత్రం జనంలోంచి స్పష్టంగా అన్నాడు.

"అప్పల్నాయుడు చచ్చిపోలేదు.. అతన్ని చంపేసేరు.. ఇది చావు కాదు.. అతని చావుకి యిక్కడున్న ఎవరూ కారణం కాకపోవచ్చు.. అయినా.. యిది హత్యే."

అంతా ఆ మాట అన్నవాడి వేపు ఆశ్చర్యంగా చూసేరు. సరిగ్గా అదే సమయానికి ఆకాశవాణి వార్తలు వినిపిస్తోంది. ఆ వార్తల్లోంచీ మరో నాలుగు రైతుల శవాలు రాలేయి. ■

వచ్చేవారం కథ:

నేనొక్కదాన్నే

-సి. సుజాత